

„Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes a až na veky.“

[Židom 13.8]

Obežník Marec 1986

Veľmi srdečne vás všetkých zdravím v drahom mene Pána Slovom zo Skutkov apoštolských 2:47:

*„...chválili Boha a mali milosť u všetkého ľudu.
A Pán pridával Cirkvi zachránených každý deň.“*

[nem. preklad: „...chválili Boha
a boli so všetkým ľuďom v dobrej zhode...“]

Napriek veľkému rozdielu, aký bol medzi veriacimi a neveriacimi, daroval Pán milosť, že tí ktorí prišli k viere boli so všetkým ľuďom v dobrej zhode. Boh ich požehnal a postavil ich ku požehnaniu. V pravde veriaci sú tí najprirodzenejší, najúprimnejší, najspoľahlivejší a najznášateľnejší ľudia akí na zemi existujú. Kto s nimi nevychádza, je si sám na vine a žije sám so sebou v rozpoltenosti. Ľudia, ktorí Pána Ježiša skutočne prijali, taktiež vyžívajú Jeho život. Nie sú ani svárliví, ani fanatickí, nemyslia si o sebe nič zvláštneho a sú bez falše. Právi veriaci sú Božské pokolenie tu na zemi.

Na konci bude Cirkev navrátená do pôvodného stavu. Boh zaslúbil, že ešte raz, a to naposledy, pohne nebom a zemou [Židom 12:26]. On nanovo obživí Svoj ľud a potvrdí Sám Seba ako Živého. Požehnaná prvotná Cirkev mala vo svojom strede takú atmosféru, že Pán mohol denne pridávať nových ľudí. Môžeme myslieť na to, že ak Boh začne pôsobiť, budú sa znova konať každodenné zhromaždenia. Počítame s blízkym a neporovnateľným zásahom Pána medzi tými, ktorí prijali nefalšované Slovo. Je potrebná blahodárna, Božská atmosféra, ktorou budú neveriaci priťahovaní, premožení Božskou láskou, zachránení a pripojení k Cirkvi. Dôraz spočíva na výroku: „...Pán denne pridával...“ Nech to On ešte raz učiní. Ale pomyslime – veriaci boli jedna myseľ a jedna duša. Tak to musí znova byť – úplne jedno, v dokonalej láske Božej. Cesta pravej Cirkvi sa stáva stále ťažšou, ale očakávania stále väčšie. Potvrdenie Slova bude rovnaké ako v prvotnom kresťanstve.

Je naliehavo nutné, aby sme dospeli k pozitívnemu postoj, k živej, nebojácnej, konštruktívnej viere, ktorá je pre duchovné budovanie Cirkvi nevyhnutná. Náš vzťah k Bohu a jeden k druhému nesmie byť závislý na žiadnych okolnostiach. Pravá viera, ak sa povznesie, tak sa vznáša nad okolnosťami. Pokiaľ

zostávame stáť na pôde viery, tak je náš vzťah k Bohu usporiadaný. Vieme, že zmierením na kríži Boh s nami obnovil obecnosť. Vo viere sa stavíme na stranu Božiu a uznávame, že On tým náš vzťah k Nemu navždy usporiadal.

Ježiš, náš Pán, skutočne nahradil všetku škodu. On vstúpil do trhliny, zaujal naše miesto a potom ako Víťaz nad peklom, smrťou a diablom na tretí deň vstal z mŕtvych. To sa stalo kvôli našej záchrane.

On nežije len v nebi, ale aj v tých Svojich na zemi a chce sa skrze nich zjaviť. On sa postará o to, aby sa všetky zaslúbenia naplnili, aj tie z ev. Jána 14:12: „*Amen, amen vám hovorím, že ten, kto verí vo Mňa, skutky, ktoré Ja činím, bude aj on činiť, a ešte aj väčšie ako tie bude činiť...*“ Kto môže pochopiť, že aj toto sa má stať? Ak by to nepovedal Pán, tak by sme o tom mohli pochybovať. Ale pretože to povedal On, môžeme vo viere počítať s tým, že sa skrze tých, ktorí sú Jeho, ešte raz oslávi a bude činiť Božie skutky.

Musíme dospieť do toho stavu, v ktorom nás Boh chce mať a ktorý pre nás zamýšľal. Nepriateľ na nás stratil svoje právo, ale i tak sa nás snaží obžalovať. Naše svedomie sa tak vždy znova dostáva do ťažkostí, avšak my zotrváme vo viere, že všetko bolo raz a prevždy splatené a očistené. Dennodenne môžeme byť nepriateľom, inými ľuďmi alebo vlastným svedomím obviňovaní, avšak dennodenne smieme Bohu ďakovať za to, že naša vina bola zložená na Baránka Božieho, aby sme my mali pokoje.

Pavol nepíše len „*Denne umieram...*“, ale aj „...s Kristom som bol *ukrižovaný...*“ Oboje je správne. Všetci, ktorí boli s Kristom ukrižovaní denne dávajú svoj vlastný život v smrť, aby mohli chodiť so vzkrieseným Pánom.

Veriaci bývajú často privádzaní **do neistoty vonkajšími okolnosťami alebo ťažkosťami**. Nerozlišujú Božskú a pozemskú oblasť a dostávajú sa do núdze. Aj veriaci podliehajú rôznym dojmom a vplyvom. Musia obhájiť svoje stanovisko viery! Duševne nadaní ľudia to majú zvlášť ťažké. Svojou myslou a svojim cítením sa rýchlo dostávajú k úplne rozdielnym záverom. Viera ale stojí na vyššom základe! Kto s Kristom prenikol k novému životu v Duchu sa viac nenechá klamať! Podliehame telesnému, to znamená ľudskému posudzovaniu – tak to je. Avšak veríme Bohu a stojíme tu pred Ním ospravedlnení. Duchom vypôsobenou vierou podľa Písma je Božská

kotva v našej duši neochvejne upevnená. **Nepochybujeme o milosti, ale vyznávame, že Boh v Kristu dokonal čo zasľúbil. Za to mu vo viere ďakujeme a vzdávame česť.**

Kto sa z Boha narodil už nepozná seba ani ostatných podľa pozemskej povahy, ale podľa toho, čo v nich Duch Boží dosiahol. Ide o nového človeka v Kristu, na ktorom nemôže byť vôbec nič zavrnutiahodné. Sme Božie dielo, stvorené v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi! Čo činí Boh je dokonalé a bezchybné. Ak je pravdou, že naša kliatba a náš hriech bol zložený na Krista, tak je tiež pravda, že najprv bolo od nás všetko vzaté. Ak On skutočne vyniesol na Svojom vlastnom tele našu vinu a hriech na drevo múk, **tak ho musel od nás najprv vziať, skôr ako ho mohol niešť.** Napriek mnoho rokov trvajúcemu zvestovaniu evanjelia sú medzi veriacimi mnohí, ktorým nebola doteraz zjavená Golgota v celom svojom pre nás platnom rozsahu. Väčšina chce byť ešte stále spasená svojou nábožne razenou spravodlivosťou zo skutkov, takže svojim vlastným úsilím, namiesto toho, aby nechala pri sebe uplatniť suverénne Vykupiteľské dielo.

Tri zvláštne skúšky

V pravde veriaci budú až do konca nenávidení ľuďmi, ktorí sa tiež označujú za veriacich, ale v skutočnosti nie sú semeno Božie. Môžu byť rozdelení do troch kategórií, ako to výstižne píše apoštol Júda vo svojom liste: *„Beda im! Lebo odišli cestou Kainovou a, pojatí bludom Balámovej mzdy, sa vykydli a protirečením Kóreho zahynuli. Tí sú škvrnami na vašich hodoch lásky, ktorí sa spolu hostia bez bázne sami seba pasúc...“* [v. 11-12]

Aby mohli veriaci lepšie rozlišovať nepriateľove intrigy, mali by byť tieto kategórie krátko spomenuté. List Júdu udáva tri poznávacie znamenia: *„cesta Kainova – blud Balámov – protirečenie Kóreho“*

Ku Kainovi sú prirovnávaní tí, ktorí Bohu slúžia podľa vlastného uváženia a prinášajú vlastné obete, bez toho aby k Nemu mali nejaký vzťah. Existujú ľudia, ktorí Boha z bázne uctieávajú, ale Jeho vôľu nepoznali. Vyzývajú Ho, vedú dobrý život, kladú svoje obete na oltár a aj tak sa Boh k ním nepriznáva. Ako u Kaina, neprichádza zhora žiadna odpoveď, žiadne nadprirodzené potvrdenie. Ábelovi bola skrže Božiu vieru zjavená vôľa Božia, totiž zmierenie skrže krv. To je ten rozdiel. Vedel, čo patrí na oltár, aby bol Bohu ľúbi.

V Kainovi vyvstala **nenávisť, závisť a žiarlivosť**. To isté sa deje vo všetkých, ktorí sú jeho druhu. Raz sa tá vlastná, zlá povaha, ktorá bola predtým bohate dekorovaná zbožnosťou prejaví. Ako konečný dôsledok je isté potom už len jedno: vražda – bratovražda. Každý, kto predstupuje pred Boha s vlastnými skutkami, musí jedného dňa zistiť, že svojim vlastným spôsobom u Boha nič nedosiahne. Jeho tvár sa zachmuruje [1. Mojžišova 4:5] a čaká len na vhodnú príležitosť, aby sa pomstil. Tak to učinil Kain, ktorý bol od toho zlého, a tak to činia všetci, ktorí chodia v jeho cestách a sú motivovaní tým zlým. Odvolávame sa na Písmo, ktoré sme predtým čítali. Takí ľudia sa nachádzajú uprostred veriacich. Avšak títo nevraždia telesne, ale duchovne. Vražda povesti [ohováranie] stačí.

Ako druhé je nám oznámené, že v Cirkvi existujú ľudia, ktorí sú prirovnaní k Balámovi. Písmo sväté hovorí v tejto súvislosti o „*blude Balámovej mzdy*“, o ceste [2. Petra 2:15], a nakoniec o učení Baláma [Zjavenie 2:14]. V čom na mzdu myslíaci Balám blúdil [mýlil]? Všetci ľudia sa mýlia, pretože, ako je predsa známe, mýliť sa je ľudské. Je tým myslené len niečo bezvýznamného? Nie, iste nie! Tu sa jedná o úplne určitý omyl. Balám sa mýlil v hodnotení ľudu Božieho. On nepochopil, že Božie zľutovanie, vykúpenie a vyvedenie sa vzťahovalo na ľud so všetkými ich slabosťami a vadami. Mýlil sa v tom, že si **nevšímal**, že pred vyjdením z Egypta boli zabíjané baránce, aby **bolo dosiahnuté zmierenie!** Taktiež neporozumel prečo nechal Mojžiš zavesiť na stĺp medeného hada. Pretože Balám nenahliadol do Božieho spásneho plánu, **nevedel čo sa tam odohrávalo.**

Brat Branham sa o tom v tomto zmysle zmieňuje v kázaní „*Zjednotenie pod jednou hlavou*“, kazeta č. 1 takto: „*Balám nevidel vyvýšeného hada a skalú, na ktorú udrel Mojžiš.*“ Tu sa teda nejednalo len o nejaký omyl, ale o omyl posudzovania ľudu Božieho podľa ľudských meradiel. Vo svojom zaslepení videl Balám len chyby a slabosti Izraelitov, ale nie to, čo Boh sám učinil na Svojom ľude. Nepoznal, že Boh uzavrel Zmluvu a skrze Abraháma, Izáka a Jáкова ich vyvolil za Svoje vlastníctvo. Takí ľudia sa nachádzajú medzi nami.

Buď veríme, že sme to, čo z nás Boh **učinil**, alebo sa nachádzame **mimo plán a vôľu Božiu**. **Kto vo viere spoznal vykupiteľské dielo Baránka Božieho nepotrebuje počúvať žiadny ľudský úsudok. Ten si úplné zmierenie nárokuje sám pre seba a priznáva ho aj každému druhému.** Kto však skalú, ktorú Mojžiš udrel vo viere nevidí, a večne platné vykúpenie nenechá plne platiť, sa

nachádza v omyle a nespoznal spásnu radu Božiu. Mnohí by chceli, tak ako Balám, priamo prekliť, keď zistia na nejakom veriacom alebo na Cirkvi nejaké ľudské zlyhanie či previnenie. Oni prehliadajú Golgotu a vôbec nepozorujú, že kráčajú v samospravodlivosti, ktorá si počína rovnako ako farizejstvo a má za následok odsudzovanie druhých.

Kto však dokonalé dielo spásy a Krista, toho ukrižovaného, vo viere prijme, ten bude vidieť v uverivších ľuďoch draho vykúpené deti Božie bez poškrvny a vrásky. Na Izraeli toho bolo na vytýkanie dosť, počínajúc Mojžišom a Áronom až do posledného medzi ľuďom. I dnes by sa mohlo vyvoleným vytýkať mnoho ľudského, avšak verný Boh, ktorý vo Svojej suverenite uzavrel prvú Zmluvu, ustanovil i druhú Zmluvu bezpodmienečne. On odpustil všetky prestúpenia a daroval nám Svoju milosť. Nemôžeme byť zasiahnutí žiadnou Balámovou kliatbou, pretože **koho Boh žehná, ten zostáva požehnaný.**

Balám bol činný ako prorok, ale nepatril k ľudu izraelskému. Nijaký iný prorok nemal také plné ústa ako on. Aj Júda píše o ľuďoch, ktorí vedú naduté reči [verš 16]. Balám povedal: *„Toto hovorí Balám, syn Beorov, a hovorí to muž, ktorý má otvorené oko; hovorí ten, ktorý čuje reči silného Boha, ktorý vídava videnia Všemohúceho, ktorý keď aj upadne do spánku, má odkryté oči duše.“* [4. Mojžišova 24:3-4, podľa nem. prekladu].

Napriek týmto ľúbezne znejúcim, dojímavým slovám v skutočnosti Božie myšlienky nepoznal. Dnes tiež existujú takí, ktorí hovoria o zvláštnych zjaveniach a **myslia si, že poznajú Jeho myšlienky.** Po dôkladnejšom pozorovaní ale zistíme, že ich výroky sú v protiklade k tomu čo podľa Slova povedal prorok.

Balám nebol nič iné ako falošný pomazaný, ktorý však pod inšpiráciou Ducha Božieho mohol predniesť len to, čo mu Boh prikázal. Také vyznanie, aké mal Balám, vôbec neosoží, ak je v srdci predsavzatie spôsobiť škodu Cirkvi živého Boha. Balám nemal to „**TAK HOVORÍ PÁN**“, preto začal svoju reč slovami: *„Tak hovorí Balám, Syn Beorov“.* Mojžiš bol v tom čase prorokom s tým „**TAK HOVORÍ PÁN**“. Ako brat Branham často zdôrazňoval, Boh vždy bral len jedného, ktorého poveril jedným určitým príkazom. Kto si myslí, že Boh predsa hovoril i skrze Baláma, nech si uvedomí, že On hovoril aj skrze ústa oslice, na ktorej Balám išiel.

Pokým konanie týchto dvoch menovaných skupín bolo úplne jednoznačne a už dopredu namierené proti Cirkvi Pána, konanie

skupiny, ktorá je porovnávaná s Chórem také na prvý pohľad nie je. O to väčšia škoda môže byť skrze ňu ľudu Božiemu spôsobená.

Chóre pochádzal priamo z kňazskej línie kmeňa Lévi a bol Mojžišovým bratrancom. Napodiv dal Léviho vnuk synovi, ktorý sa neskôr mal stať buričom, meno Chóre. To nám pripomína Ezaua, ktorý predal svoje právo prvorodeného, a v ktorého línii sa meno Chóre často vyskytuje [1. Mojžišova 36]. Tento Chóre, pre ktorého bolo určené prvorodenstvo, patril ku kňazskému rodu, ktorý mal vykonávať službu v chráme. Svojou vzburou sa vrhol so všetkými svojimi stúpenkami do záhuby a priviedol mnoho ťažkostí na ľud Boží.

Najprv sa mu podarilo pobúriť kniežatá ľudu proti Mojžišovi a Áronovi tak, že im vyčítali: „*Nech vám je už dosť, lebo veď celá obec, všetci sú svätí, a Pán je medzi nimi. Prečo sa tedy pozdvihujete nad zhromaždením Pánovým?*“ [4. Mojžišova 16:1-3]. Potom sa dokonca odvážil zhromaždiť celú obec proti služobníkom Pána, pri vchode do stánku zjavenia [v. 19]. Práve na tom mieste, kde Pán hovoril k Mojžišovi, sa nechali všetci omámiť Chórem. Nepochopiteľné, však? Nikto nie je dôverčivejší a bez najmenšieho tušenia, ako veriaci. Jednalo sa o vec, ktorá bola pripravená pod falošnou inšpiráciou za chrbátom muža Božieho a vo vzbure proti nemu a Áronovi. Čo navonok vyzeralo ako zhromaždenie sa k bohoslužbe, bolo v skutočnosti reptanie. Nevidíme tých istých organizačných a denominačných duchov v činnosti aj teraz? Zvláštne smery uprostred posolstva sa stávajú čoraz výraznejšie. Tak začínali všetky denominácie: Kazatelia a vznikajúce Cirkvi si stanovili jeden spoločný kurz. To je začiatok konca.

Dátan a Abirom šli vo svojej vzbure proti Mojžišovi tak ďaleko, že vôbec neprišli, keď ich nechal zavolať. Namiesto toho, aby títo muži zachovali rešpekt a prišli, odkázali: „*Nepôjdeme hore ... Lebo chceš ešte i ako knieža panovať nad nami? ... Či chceš tým mužom vylúpiť oči? Nepôjdeme hore.*“ [4. Mojžišova 16:12] O ich konci sa môžete dočítať vo veršoch 25-35. Stratili akýkoľvek rešpekt pred služobníkom Božím. Brat Branham rozvádza túto myšlienku bližšie vo svojom kázaní „*Rešpekt*“. Služobníci Boží nemajú len slová, oni majú prežitia s Bohom, ktoré im nemôže nikto uprieť.

V Novom zákone na tieto veci poukážeme, aby sme si z nich vzali zvláštne poučenie. Boh a Božie Slovo sa nemení. Jeho rozhodnutia platia navždy, ale nikto by nemal byť taký naivný a myslieť si, že diabol zmenil svoju stratégiu. Títo muži jednali podľa svojho vlastného uváženia.

V túžbe po uplatnení zasiahli do cudzieho úradu a uviedli celé zhromaždenie pod svoj vplyv, takže by Mojžiša najradšej ukameňovali. Mojžiš bol prehlásený za kozla k obeti za hriech a Áron s ním. Preto po odsúdení, ktoré prišlo na osnovateľov, zvolalo celé zhromaždenie: „*Vy ste usmrtili ľud Pánov.*“ [4. Mojžišova 16:41]. Skutočnosti boli postavené na hlavu. Skutoční buriči boli ľuďom považovaní za nevinných a nevinný bol verejne odsudzovaný. Až keď Boh medzi ľuďmi dopustil smrteľnú ranu a o život prišlo viac ako 15.000 ľudí povstanie skončilo. **Keď reptali proti Mojžišovi a Áronovi, bola to vlastne vzbura proti Bohu, ktorá vyvolala Jeho hnev.**

Aj v tejto dobe je Cirkev živého Boha postihované rôznymi vecami. Vzbura, rozštiepenie, reptanie, atď. sú všade a mnoho nič netušiacich detí Božích je strhnutých skôr ako to pochopia. **Musíme sa učiť rozoznávať pôsobenie Božie od intríg satanových, aby sme neboli už viac od diabla klamaní.** Príliš mnoho duší, ktoré neboli určené k smrti už bolo usmrtených, tak ako to povedal prorok Ezechiel v kapitole 13:18-19.

Pravé dieťa Božie nepomýšľa vo svojom srdci na nič zlého a preto taktiež so žiadnymi zlomyseľnými úkladmi nepočíta. Túto skúsenosť musel mať aj prorok Jeremiáš. V kapitole 11:19 píše: „*A ja som bol sťa krotký baránok, vedený na zabitie, a nevedel som, že proti mne vymýšľajú plány. Skazme vraj strom i s jeho ovocím a vytnime ho zo zeme živých, a nech sa nespomína viacej jeho meno!*“.

Aký je to druh veriacich, ktorí podozrievajú a ohovárajú? Kto je preniknutý Duchom Kristovým, ten sa bude pýtať: „**Pane čo by si ty učinil?**“ a nekonal by nič, čo by bolo na škodu jednotlivcovi alebo Cirkvi. Pán predsa neničí Sám Seba, tým že by Svojomu telu pôsobil škodu. Ak skutočne k tomuto telu patríme, tak ako údy prispievame k jeho budovaniu. Povaha Krista zo všetkými Jeho vlastnosťami bude v nás potom zjavená, a taktiež láska Božia k sebe navzájom.

Posudzované ľudsky, by sme mohli všetkým prorokom, mužom Božím a veriacim niečo vytknúť, a nakoniec by sme niečo našli aj na sebe samých. Avšak o to sa predsa vôbec nejedná. Jedná sa o rozhodnutia Božie, o vyvolenie a predurčenie, o dary a povolania, ktoré On nikdy nemôže ľutovať. Navzájom sa vidíme tak, ako nás vidí Boh a ďakujeme Mu za to, že z chybujuúcich ľudských detí učinil dokonalé deti Božie. Stalo sa to dokonalou obeťou zmierenia Baránka Božieho na Golgote. Z týchto mnohých lekcií by sme sa mohli poučiť pre budúcnosť a to, čo sa deje, správne posúdiť a zaradiť. **Nie všetko čo sa**

koná údajne v mene Pána sa deje podľa Jeho vôle. Nie všetky zhromaždenia, ktoré sa konajú, slúžia k budovaniu Cirkvi, aj keď sa hovorí o zjavenom Slove. Často sú činní skrytí duchovia, ktorí pôsobia rozštiepenie a sú strojcovia vzbury a reptania proti potvrdenej službe. Podľa Efezským 4:11-16 je každá Bohom dosadená služba určená k budovaniu celkovej Cirkvi.

Tak ako na počiatku, i teraz buduje Pán Svoju Cirkev a brány pekla ju nepremôžu. Tí, ktorí k nej patria budú jedno srdce a jedna duša. Úplne na konci bude pozostávať z ľudí čistého srdca, čistých pier a čistých myšlienok.

Nové srdce

Vo svojom kázaní „*Nové víno*“ pojednáva brat Branham o texte z Ezechiela 36:26-27 [nem. preklad]: „*A chcem vám dať nové srdce a nového ducha do vášho vnútra a chcem odstrániť to kamenné srdce z vášho tela a dať vám srdce z mäsa. A chcem dať Svojho Ducha do vášho vnútra a učiním to, aby ste chodili v Mojich ustanoveniach a ostrihali Moje súdy a skutočne ich činili.*“, ako aj Slovo z ev. Marka 2:22: „*A tiež nikto nevlieva nového vína do starých kožíc, lebo inak nové víno roztrhne kožice, víno sa vyleje, a kožice sa zahubia; ale nové víno sa má liať do nových kožíc.*“

Tak hovorí Pán: „Chcem vám dať nové srdce“.

Slová „*Ja chcem*“ nám pripomínajú uzdravenie malomocného, ktorý sa pred Ježišom vrhol na zem a zvolal: „*Pane, keby si chcel, môžeš ma očistiť. A Ježiš vystrel ruku, dotkol sa ho a povedal: Chcem, buď čistý! A hneď bolo očistené jeho malomocenstvo.*“

Vieme: Pán chce a On aj môže. Takže k Nemu potrebujeme iba prísť, aby nám mohol darovať to, čo nám dať chce. On zaslúbil oboje: „*Chcem vám dať nové srdcia*“ – a taktiež: „*Ja chcem to srdce kamenné z vás vytrhnúť*“. Musíme sa Jemu, tomu veľkému Lekárovi zveriť, aby mohol túto „*operáciu srdca*“ vykonať.

Až doteraz bolo mnoho nového vína nalievaného do starých nádob, pretože Duch predsa padá na všetko telo, ale duša pritom môže zostať nedotknutá a srdce byť staré.

O oleji a víne hovorí brat Branham v tretej pečati. Olej reprezentuje Ducha. Víno poukazuje na účinok zjavenia Ducha. Ak nie je srdce skutočne obnovené, tak **ideme v starej povahe s novou energiou**

ďalej. Ak je nové víno plnené do starých nádob, tak oboje vyjde nazmar. Stará nádoba sa roztrhne. Preto je v tejto dobe rozorvanosť tak veľká, nové víno bolo plnené do starých nádob. Nikdy neboli tie najväčšie zjavenia tak rozhádzané [rozsypané] ako teraz.

Pán zaslúbil: „*Chcem vám dať nové srdce*“. Predtým by chcel to staré, kamenné srdce vybrať a až potom môže do nás vložiť Svojho Ducha. On zaslúbil: „*A chcem dať Svojho Ducha do vášho vnútra a učiním to, aby ste chodili v Mojich ustanoveniach a ostríhali Moje súdy a skutočne ich činili.*“

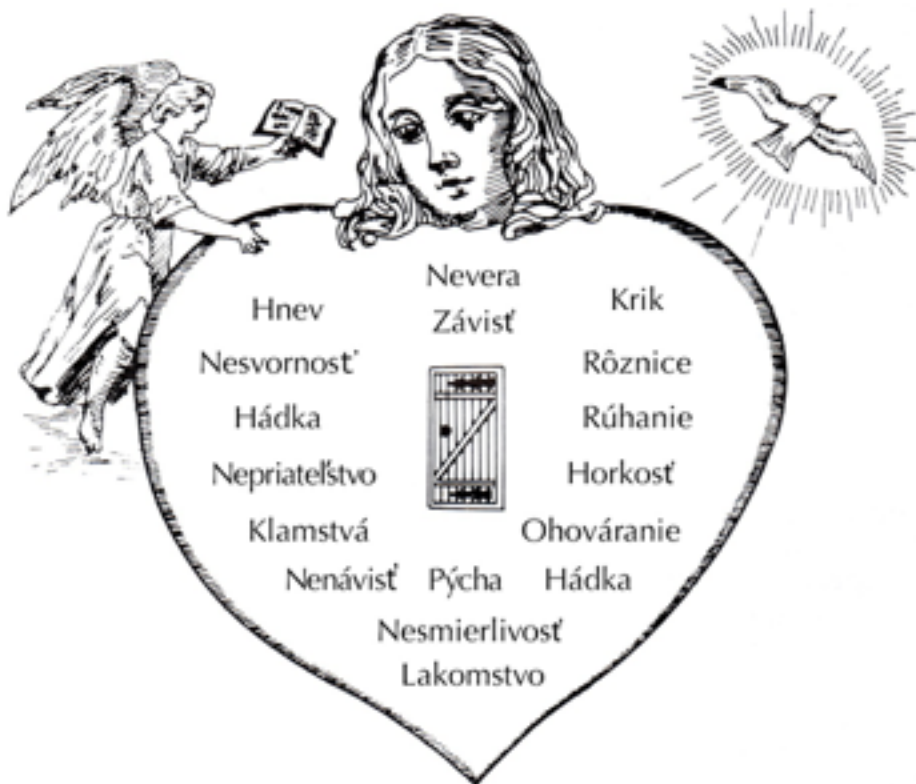
Ako i podivne to môže znieť: Musíme k tomu prispieť svojim dielom tým, že odložíme všetko, čo patrí starému človeku. Skrze toho istého proroka nám Pán hovorí: „*Navráťte sa a odvráťte sa od všetkých svojich prestúpení, a nebude vám neprávosť na závalu, klesnúť. Odvrhnite od seba všetky svoje prestúpenia, ktorými ste prestupovali, a zadovážte si nové srdce a nového ducha! Lebo veď načo máte zomrieť...*“ [Ezechiel 18:30-31].

Z tohoto Slova jasne vyplýva, že Boh môže pôsobiť len tam, kde sú ľudia Duchom Božím o hriechu usvedčení a odložia ho. Všetko, čo je prestúpením Slova Božieho nás činí pred Ním vinnými. Preto píše Pavol v Efezským 4:22-24, že musíme zložiť: „*...podľa drievneho spôsobu života vo vás vládnúceho starého človeka ... a obliecť si nového človeka...*“. Neexistuje žiadne nové srdce a nový život, pokiaľ chodíme po starých cestách a prestúpeniach. Výzva znie: „*Odvrhnite od seba všetky svoje prestúpenia, ktorými ste prestupovali, a zadovážte si nové srdce a nového ducha!*“ **Boh nečiní nič proti našej vôli. Predtým, ako môžeme obdržať nové srdce a nového Ducha skrze obnovenie a znovuzrodenie, musíme vo viere v dokonalé dielo spásy prijať poznanie hriechnosti a odpustenie.** Môže sa to stať len vtedy, ak sa starého života úplne vzdáme a sme ochotní viesť nový. Na jednej strane sa vzdávame vecí, ktoré majú pôvod v našom starom skazenom srdci, a na druhej strane Pán zaslúbil, že srdce, ktoré mu dáme dispozíciou obnoví a daruje i nového Ducha. Kde sa to stane, tam sa plní, čo zaslúbil: „*A chcem dať Svojho Ducha do vášho vnútra a učiním to, aby ste chodili v Mojich ustanoveniach a ostríhali Moje súdy a skutočne ich činili.*“

V takých prípadoch sa prejaví krst Duchom tak, ako pred takmer dvetisíc rokmi. Boh hovorí: „*Ja chcem...*“. V liste Židom 10:10 dodáva: „*...v ktorej vôli sme posvätení donesenou obeťou tela Ježiša Krista, raz navždy.*“ Vložme svoju vôľu do Jeho vôle, aby sme mohli zo srdca

povedať: „Tvoja vôľa sa staň!“ Prosíme Ho: „Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.“ [Zalm 51:12]. Len tak môžeme byť ako Dávid, ľuďmi podľa srdca Božieho. Im bolo zasľúbené: „Blahoslavení čistého srdca, pretože oni Bohavidia!“

Staré srdce

Jeden každý skús sám seba, ako to s ním je a čím je jeho srdce naplnené. Staré srdce je plné vzbury proti Bohu, ktorá sa prejavuje v prestupovaní Jeho Slova. Nové srdce prijíma k novému Duchu ešte plnosť Ducha, vyzbrojenie mocou z výsosti. To jedno je obnovenie a znovuzrodenie skrze Ducha, to druhé naplnenie a zapečatenie Duchom. Všetky prežitia a skúsenosti, ktoré boli dožitie v prvotnej Cirkvi, musia prežiť všetci aj v zvonapravenej Cirkvi.

V Božom poverení pôsobiaci

Bro. Frank